

lige Oplands Planer om at faa aabnet et Løb højere oppe.

Nu vidste Søren Sørensen af Erfaring, af, hvad han havde set i den Egn, som han kendte som faa andre, at ethvert Udløb fra Ringkøbing Fjord, som blev skaaret igennem Holmslands Tange med det dybe Vesterhav udenfor og den dybe Fjord indenfor, maatte og skulde blive en farlig Sag, og han saa, at Naturen i Tidernes Løb tvang Fjordens Udløb Syd paa og Syd paa og altid Syd paa. Udløbet var, naar Naturen dannede det, altid i Løb af Tipperne og de andre Grunde i den sydlige Ende af Fjorden. Det gav ham en fast Overbevisning om, at Udløbet ikke maatte og kunde være længere mod Nord, end disse Grunde strakte sig. Saa blev der gjort Forsøg paa gennem Bevilling paa Finansloven at skære Holmslands Tange igennem paa et nordligere Punkt. Det Forsøg strandede, og det strandede særlig ved Søren Sørensens virksomme Modstand. Men det kom igen Aaret derefter, og det blev udført paa en ganske formløs Maade. Efter at der var blevet givet Bevilling til det, under megen Modstræben fra Rigsdagen, tog man sin Hakke og sin Skovl og sin Spade, det vil sige ikke sin egen, men en andens Hakke og Skovl og Spade, og saa gik man ud og skar Tangen igennem trods Søren Sørensens Advarsel. Han sagde: I kan nok lukke Havet ind, men I kan ikke faa det ud igen; og den Rende, I lægger her, og som er saa lille, kan blive meget stor, og hele den Del af Landet kan komme i Fare.

Som han havde sagt, skete det; Renden udvidede sig og uddybede sig, og saa begyndte vort Spil med at sikre det, det, som skulde have været gjort, før man satte sin Hakke og sin Spade og sin Skovl i Virksomhed med at lave Renden. Nu begyndte dette Millionspil med Sikringsbygninger det ene Aar efter det andet, men Havet rejste sig og respekterede det ikke. Jeg har fulgt Søren Sørensen i den Sag og stemt imod alt; enhver Bevilling, som stod i Forbindelse med Hvide Sande, har i mig haft en ubetinget Modstander, fordi jeg havde den Tro, at Værket lod sig ikke gøre, det var imod Naturens Orden. Den eneste Bevilling, jeg har set paa med Tilfredshed, var en Bevilling, der blev givet til at tilstoppe Løbet ved Hvide Sande, da de fyldte det, om ikke med Pengesække saa dog med Cementsække — Forskellen er i vore Dage ikke saa meget stor. Men da Løbet blev tilstoppet, og der

blev Land igen, hvor der havde været det store brede Gab, troede jeg, at vi aldrig mere skulde høre noget om Udløbet ved Hvide Sande. Der blev aabnet ved Gødelen, og Løbet dernede lagt paa et Sted, hvor Naturen havde anvist Forholdene som gunstige dertil. Det holdt sig meget godt og virkede til fuld Tilfredshed for alle de Kredse, som Søren Sørensen repræsenterede.

Nu er der atter kommet Planer om at aabne for Løbet ved Hvide Sande og om at gøre de Befæstningsarbejder, som var den nødvendige Forudsætning for, at man overhovedet kunde røre ved det, og, som nogen siger, for at benytte det Arbejde, der tidligere er gjort og ikke lade det være halv fuldført Gerning. Jeg vil ikke benægte, at Teknikerne med deres Snille, og naar de faar Midler nok dertil, kan bygge saaledes ved Hvide Sande, at Værket kan staa i Tiderne og blive nyttigt for Fiskeriet, og at det kan blive nyttigt for Ringkøbing By. Det tør jeg ikke bestride. Hvad jeg derimod tør bestride — uden at give mig ud for at være Spaamand, men i min ganske sikre Tro og Forvisning om, at saaledes vil det være — det er, at de Bevillinger, der her forlanges til disse Arbejder, vil kunne slaa til, de vil ikke paa langt nær slaa til til at udføre de Arbejder, som her paakræves. Og ligesaa bestemt vil jeg hævde, at naar disse Arbejder, som her er planlagte, er blevet udført, vil der i Tidens Løb komme andre til, atter og atter, store Arbejder, maaske meget større end de, der nu foreslaas, for at sikre de paagældende Anlæg. Paa den Maade kan der maaske en Gang blive noget nyttigt og godt paa Stedet, men det vil blive dyrt, det bliver saa kostbart, at ingen er i Stand til at gøre Regnestykket op, om man ogsaa virkelig vinder Værdier i Forhold til de Bekostninger, man sætter deri. Jeg er derfor en Modstander deraf. Jeg frygter det som en Fare. Jeg frygtede det som en Fare, den Gang de ganske planløst skar Tangen igennem for at faa begyndt paa Arbejdet. Det hævnede Havet i sin Vælde, og det har vel ogsaa givet de Folk noget at tænke paa, som satte det i Værk.

Den højtærede Minister sagde, at han mente ikke, der var mange her i denne Sal, som ikke var Tilhængere af det foreliggende Projekt. Nu har jeg meldt mig som en af dem, der er Modstandere deraf. Dernæst sagde den højtærede Minister, hvem jeg kun med den højeste Grad af Pinefuldhed gaar imod her, at det var